

tulle kelli kolm seie, siis ta koddus on. Aga minna tean ka asjast middagi ja tahhaksin sulle sedda vasta anda. Mata eestit ilmast. Kalendriteggi ja pañeb nüüd jo föige tullewa aasta ilma kalendrisse, eks ta siis veel selgemiste ei peaks teadma, mis ilm omne ja tonaomme ja tulleval näddalal saaks ollema. Ùtle ommeti poea kubjale, et ta kùswi ehk nido aéal tulleks ilma kulama — miks ta siis sedda ammogi ei olle jo teinud? Ja mis sa laste ärawõõer misest ja werre laskmisest tahhad teada — meie aeg on nõnda imeliseks sanud, et iggal Jumala pâwal last wöib wöerutada, kui laps agga aasta waña on, ja selle pârrast werre tähte meie kalendris enam ei olle, et meie aeg tühja werre laskmisi ei kannata. Kui wâggi Pramburi läks —.” Sedda kõnet ta mind ei lasknud otta õelsda, wöttis veel niña täie tubbakat ja ütles: „Miño õe-mehhe waña issa olli isse wâe ulgas, kes Pramburi läks. Noh kas sa nînatarka nääed! Egga ma olle tulnud öppetust kuulma, miña tullin öppetust andma. Kül tullen kelli kolm tagasi, kül ma kalendriteggi jatele prundi wirrutan!” Läks ukfest wâlsa ja usutus veel minnes mõndagi.

Ei olnud palju aega rahho, juba jâll uks läks lahti, ja kaks meest korraga astusid üssse. Esmine sillitas pead ja kõhhis kolm korda, ja kummardas ja akkas piikaliste tõmbama: „Kalendri pârrast tullin miña sõnfest ütlemä. Jumala sõna fögis paigus kallis — miks need ramato lehhed kalendris

siis ilmsliko lorriga täis tehhakse — kas ei wöiks Jumala sõna igga lehhe peal olla? Kas Jumala sõna siis ialgi ülleliga wöib luggeda? Kalendrit wöttab iggamees tihtigi kätte, ja illus olleks assi, kui Jumala sõna enam sees olleks. Mis meil öppetusi tarvis — se on kõik ilmlik assi, ja suur teadmine inimesest öntsaks ei tee.” Sedda wisi ütles se ešimene; aga mul vastamist tarvis ei olnud, fest teine kohhe pâni vasta: „Mis sa rágid? Miña tullin kalendrit laitma, et wâgga palju Jumala sõna sees, ja wâgga pissut öppetust. Kes kalendrist usso kinnitust ehk inge parrandust otsib? Sedda otsigem laulorâmatust ehk Biblist — olgo se kalendri ramatokene se ainuski, kust teist assja öppime; on ka öppetus ja teine tarkus inimestele tarbeksi. Jumal on inimese ma peale perremehheks seadnud, eks olle siis ka perremehhe kohhus oma perrepaika mõistuse jaolega arrida? Eks meie käest ka Jumal sa ükskord küssima: „mis teie siis perrekonnast tegsite, mis ma teie kätte föige illuga ja föige tarvistusega ehhitud ollen andnud?” Ei olle ma ilm addaorrucks lodud, ta on Jumala illo-aed ja ta enese mele járrele, kudda loeme I Moisese 1, 31 ja Laulus 111, 2. 3. Rahwa ulgas jamps ingema pârrast jo vaar aastat aega. Kust nad siis asja ülle sellerust leiaksid — kas lauloramatus? Luggego tannawust kalendrit, kus föik se suur ja lai Weine-ma on üllesse pantud, ja naidako, kus ehk pihhogi surust fölsavat matükki leida, kellel veel oma pârijat ja